

[Chr. Rasmussen.]

klar over, at vi ikke gennem denne lovgivning kan nå dette ønskemål, skal vi ikke stejlt fastholde det, idet vi i stedet håber, at det gennem naturfredningsloven skal blive muligt at finde frem til en løsning, således at i hvert fald de mest værdifulde strækninger kan blive tilgængelige for offentligheden. Det er min bestemte opfattelse, at den landbrugsmæssige konsekvens vil blive af overordentlig ringe betydning, og det er i hvert fald vort håb, at der må findes en fornuftig løsning, selv om det ikke sker gennem denne lov.

Ud over det, jeg allerede har nævnt om lovforslagets forbedring i forhold til det i fjor foreslåede, er der en anden grund til, at vi nu ser med lidt større sympati på det, og det er, at i år er kommunerne nogenlunde forberedt på, at denne lov kommer, og har kunnet tage hensyn hertil ved deres budgetlægning. Det er jo nemlig for en del kommuner mange penge, det drejer sig om. Man er ved det foreliggende lovforslag nået frem til en udgift på 20 mill. kr. Jeg går ud fra, at det er på basis af de oplysninger, ministeriet har indhentet direkte hos kommunerne. Der skulle altså være en vis realitet i det. Personlig er jeg dog bange for, at beløbet ligger i underkanten, og jeg skal ikke nægte, at jeg har visse betænkeligheder ved stadig at læsse udgifter over på kommunerne — det drejer sig ikke mindst om landkommunerne — så meget mere som kommunerne efterhånden har fået et meget kort tøjrsrag med hensyn til udskrivningsformen, hvilket meget hurtigt vil føre til, at beskatningsprocenten i de rene landkommuner vil nå op til eller måske gå over beskatningsprocenten i byerne. Det helt naturlige havde for mig været, om den udgift, det offentlige overtager ved vedligeholdelse af vandløbene, var blevet opkrævet som en særlig grundskat på alle ejendomme både i by og på land. Det må erkendes, at alle grundejere har fordel af vandløbene, men kun få har genen. Det kan altså ikke siges at være en lettelse for

landbruget i almindelighed. Langt de fleste landmænd har jo deres marker drænet ud til offentlige vandløb uden at bidrage med en eneste krone til vedligeholdelsen af disse.

Jeg gør mig imidlertid ingen forventninger om at få gennemført noget så fornuftigt for tiden, men har gerne villet gøre disse bemærkninger, fordi jeg ved, at venstre og de konservative vil sætte meget ind på at få gennemført dette lovforslag. At det står i skærende modsætningsforhold til de to partiers evindelige tale om besparelser på de offentlige udgifter, det får stå hen. Jeg drømmer ikke om at kunne dæmpe disse toner.

Jeg skal med disse få bemærkninger anbefale lovforslaget til fremme, idet jeg dog gerne vil have, at det går i udvalg, fordi der er et par enkelte spørgsmål, som for mig står noget uklart. Det er med hensyn til administrationen inden for hele vandløbsvæsenet; det er spørgsmål, som jeg ikke mener egner sig til at blive fremdraget her, men som jeg vil fremkomme med i udvalget.

Peter Larsen: Når det høje ting for anden gang skrider til en første behandling af det samme lovforslag kunne det nok give anledning til adskillige bemærkninger, men i og for sig ikke om selve lovforslagets indhold, her er hovedlinjen klar nok. Både for det foreliggende lovforslag og for det, vi behandlede i fjor, gælder det, at man nu vil påbegynde en ordning, der muliggør det offentliges overtagelse af en urimelig oprensning- og vedligeholdelsespligt af vore offentlige vandløb, forslag, som hviler på en sagkyndig kommissions indstilling og er en følge af, at udviklingen har ført til, at spildevandsproblemet og vandløbsproblemerne i dag er helt anderledes end tidligere. Hertil er der altså i og for sig ikke anledning til at knytte mange kommentarer.

Nej, det, der kunne friste til en debat, var den skæbne, det tilsvarende lovforslag fik sidste år. Jeg skal ikke bore i dette, men vil ikke undlade at pege på, at jeg tror,